

HOMILIE 32^E ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 10 / ZO 11 NOVEMBER 2012

Mensen van aanzien tegenover mensen van niets. Schriftgeleerden tegenover een arme weduwe. Een tweeluik, een contrast. Het gaat erom hoe Jezus naar mensen kijkt en hoe hij hen doorziet. De schone schijn en het menselijk opzicht wordt doorgeprikt en aan de kaak gesteld. De vooraanstaande personen worden ontmaskerd en de onaanzienlijke weduwe blijkt een mens te zijn die ontzag verdient.

Ik moet toegeven, dat het evangelie van vandaag me aan het denken zet. De laatste jaren zijn priesters te vaak in opspraak gekomen, dat deze teksten me niet zouden raken. Wat Jezus aanklaagt is dus blijkbaar van alle tijden. Niet voor niets vraagt de bisschop aan het begin van een priesterwijding of de kandidaat waardig is om de heilige wijding te ontvangen. Deze vraag is natuurlijk niet zonder reden in de wijdingsplechtigheid terecht gekomen. Blijkbaar is er aanleiding geweest om zo'n vraag te stellen. Want het is heel belangrijk, dat er een voorbeeldig priester voorgaat in de eucharistie en in de verkondiging van het geloof in God en dat hij de liefde tot de naaste hoog in zijn vaandel heeft. Verder kan een voorbeeldig priester jonge mannen de weg naar het priesterschap wijzen. Maar soms helaas kan het gedrag van de priester ook aanstoot geven, ook al 'lopen ze in lange gewaden rond, en laten ze zich groeten op de markt, en zijn ze belust op de ereplaatsen bij de maaltijden.' Ook priesters kennen de bekoring "om de huizen van de weduwen op te slokken." Zij lijken weliswaar oprecht en vroom, want ze verrichten immers hun gebeden met grote nauwgezetheid. Maar helaas het materialisme, de zucht naar geld en goed kan ook hen in de greep krijgen en de lange gebeden blijken maar schijn. Zeker in onze dagen zal de priester erop beoordeeld worden, of het woord dat hij preekt en het leven dat hij leidt, met elkaar in overstemming zijn en of de liefde voor God samengaat met liefde voor Gods mensen. Het persoonlijke leven moet herkenbaar zijn als een priesterlijk leven, dat altijd oprechtheid en offerbereidheid en naastenliefde inhoudt. Ook het gewone alledaagse leven van de priester moet inspirerend zijn en mensen aanspreken. Ook de goedheid, de vrijgevigheid, het geduld, de vergevingsgezindheid, de mildheid, de vriendelijkheid en gastvrijheid hebben hun inspirerende waarde om mensenharten te openen en ontvankelijk te maken voor God en Zijn Kerk.

Maar Jezus laat zich niet verleiden door menselijk opzicht. Hij is niet onder de indruk van mooie gewaden. Hij prikt door de schone schijn heen. Zittend bij de offerkist ziet hij, hoe mensen hun gaven opzichtig in de offerkist laten vallen. Zij hopen dat hun goede giften met vriendelijkheid en instemming begroet worden. Jezus kijkt anders naar mensen en hun gaven. "Er kwam ook een arme weduwe, die twee penningen, ter waarde van één cent, in de offerkist wierp." Voor de toeschouwers zet zo'n gift geen zoden aan de dijk. Zo'n arme vrouw is daarom het groeten niet waard. Maar Jezus denkt er anders over: "Die arme weduwe heeft het meest geofferd van allen die iets in de offerkist wierpen. Allen wierpen zij er iets in van hun overvloed, maar zij offerde van haar armoede: al wat ze bezat. Alles waar ze van leven moest." Terwijl iedereen haar over het hoofd ziet, wordt deze arme vrouw ons en zeker ook de priester ten voorbeeld gesteld. Zij krijgt van Jezus een grote waardigheid toegekend. Zij heeft het egoïsme overwonnen, de zelfzucht, de grootdoenerij. Zij kan wel niet optrekken met de gegoede klasse, maar zij durft het aan om op God te vertrouwen. Alles waar zij van leven moest, wierp zij in de offerkist. Zij stond het af aan God, aan Wie zij haar leven had toevertrouwd. Maar behalve haar twee penningen heeft zij ook zichzelf aan God gegeven, want zij vertrouwt meer op god dan op haar geld. Dat geeft haar bovendien kalmte en rust. Want wat zou haar eigenlijk kunnen gebeuren? God zal immers wel voor haar zorgen. Deze geloofshouding was in haar tot een deugd, tot een tweede natuur geworden.

Jezus wil iedereen dat Godsvertrouwen aanbevelen dat deze arme weduwe kenmerkte. Het maakt haar onafhankelijk van aards bezit doet haar vertrouwen. Blijkbaar maakt materieel bezit ons afhankelijk. Onze belangen worden steeds groter en ons bezit krijgt de eerste plaats in ons leven. Maar God is het die zegen aan ons werken schenkt en om die zegen zullen wij altijd moeten bidden. God is de grond waarop wij staan.